

p/cco/lo

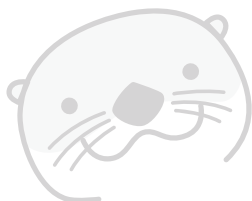
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

รสชาติของผลไม้ ที่ยังไม่สุกงอม

콜의 맛

โซนี่มัจจุ
เขียน

วิทีญา จันทรพันธ์
แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ทุกคืนเธอจะร้องเพลงข้างห้องกลมปองของแม่ อ่านหนังสือนิทานให้ฟัง
เขียนชื่อของตัวเองด้วยลายมือยึกยือ แม่ที่ถูกจี้จี้กับดาขุนที่จี้จี้แม่
นอนหัวเราะอยู่ข้างกัน ปราศจากความกังวล ไม่มีเรื่องก่ลุ่มใจให้คิดมาก
ช่วงเวลาหนึ่งเดือนที่แม่ลางานมาเตรียมคลอดน้อง
ทั้งดาขุนและแม่มีความสุขที่สุด

- โซนี่มัจจุ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

รสชาติของผลไม้ที่ยังไม่สุกงอม ผลงานเล่มล่าสุดของ โชนัมจู่ ผู้เขียนหนังสือ คิมจียอง เกิดปี 82 หนังสือหลายเล่มของเธอกลั่นประสมการณต์ตลอด 42 ปีที่ผ่านมาในหลากหลายช่วงชีวิต ทั้งวัยหนุ่มสาว ก่อนจะเข้าสู่การใช้ชีวิตคู่ และล่าสุดรสชาติของผลไม้ที่ยังไม่สุกงอม คือเรื่องราวที่ได้แรงบันดาลใจมาจากลูกสาวของเธอเอง ด้วยความตั้งใจว่าจะให้หนังสือเล่มนี้เป็นทั้งเพื่อน เป็นทั้งพ่อแม่ และเป็นทั้งคุณครู ผู้คอยปลอบโยนเด็ก ๆ ที่กำลังประสบกับความยากลำบากในชีวิตและไม่คุ้นเคยกับสิ่งที่ถาโถม

หากผู้อ่านเป็นแฟนของโชนัมจู่ จะทราบดีว่า “บทบาทของผู้หญิง” คือรสชาติที่เด่นชัดของนิยายที่เธอเขียนแทบจะทุกเรื่อง เล่มนี้ก็เช่นกัน ตัวละครหลักในนิยายดำเนินเรื่องโดยเด็กสาวมัธยมต้นสี่คนที่กำลังจะผลัดเข้าสู่ช่วงมัธยมปลาย ระหว่างทริปท่องเที่ยวก่อนเรียนจบ พวกเขาได้สัญญาสิ่งสำคัญระหว่างกัน แม้ว่าแต่ละคนจะยังมีเศษความสงสัยอยู่ในซอกหนึ่งของหัวใจ ซึ่งเป็นความสงสัยที่มีต่อคนอื่นและกับตัวเอง ทั้งกลัวการหักหลัง กลัวจะไม่มีใครชอบ กลัวเพื่อนจะได้ดีกว่า กลัวเพื่อนเกลียด และกลัวเพื่อนนินทา เพราะการผิดใจกับเพื่อนเพียงครั้งเดียวนั้นอาจหมายถึงการไม่เหลือใครเลยก็เป็นได้ ด้วยวิธีการเล่าเรื่องที่ตัดสลับกันไปมาผ่านมุมมองของเด็กทั้งสี่คน

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่พวกเขาคิดแต่ไม่ได้กระทำ สิ่งที่พวกเขารู้สึก แต่บางครั้งก็พูดออกมาไม่ได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ ถูกบ่มเพาะ จิตใจถูกกัดเซาะจนไม่อาจรับมือกับเรื่องยากได้อีกต่อไป

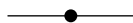
จริงอยู่ที่คนเกาหลีมีก็มีประโยคติดปากที่ว่า “เราทุกคน ต้องเจอเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว เพราะนั่นก็อย่าคิดมากเกินไป”

แต่เรื่องจริงยิ่งกว่าคือสิ่งที่ผู้เขียนกล่าวไว้ต่างคำปลอบใจ แบบมองโลกตามความเป็นจริงว่า “สิ่งที่เหน้อยยากก็คือสิ่งที่เหน้อยยาก” หนังสือเล่มนี้จึงเป็นหนังสือที่จะคอยอยู่ข้างๆ และคอยโอบกอด พร้อมกับบอกทุกคนว่า “ไม่เป็นไรนะ” แม้สิ่งที่กำลังรับมืออยู่นั้นไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้องก็ตาม...ก็เพราะพวกเขายังอยู่ในช่วงวัยแห่งการค้นหาไม่ใช่หรือ

ในช่วงชีวิตของคนเราอาจจะมีบ้างที่รู้สึกอ้างว้าง โดดเดี่ยว ไหวหวั่น ยังไม่รู้ซึ้งว่าอะไรคือความยากลำบากที่สุดและเดี๋ยวตายที่สุด

ก็เพราะมันยังไม่ถึงเวลาที่พวกเขาได้ลองลิ้มรสชาติของผลไม้ที่สุกงอมยังงั้นละ

สารบัญ

พิธีปฐมนิเทศโรงเรียนมัธยมปลาย	1
เรื่องราวของคายน	15
เรื่องราวของโซริน	38
เรื่องราวของเฮอิน	60
เรื่องราวของอินจี	87
ช่วงที่เราสนิทกันขึ้น	109
ช่วงที่เราสนิทกันที่สุด	135
พิธีปฐมนิเทศอีกครั้ง	154
เรื่องราวของอินจีอีกครั้ง	162
เรื่องราวของเฮอินอีกครั้ง	173
เรื่องราวของคายนอีกครั้ง	176
เรื่องราวของโซรินอีกครั้ง	183
บทส่งท้าย	184
คำตาม	186
จากใจผู้เขียน	187
เกี่ยวกับผู้เขียน	189
เกี่ยวกับผู้แปล	189

พยายามคำค้นมีดสนิท

หัวใจคลุมเครือเช่นคินนี้

อย่าว่าแต่ความจริงใจระหว่างกันเลย

แค่กับตัวเองก็ยังยืดยุ่นได้ยาก

ทดลองอ่าน

พิธีปฐมนิเทศ

โรงเรียนมัธยมปลาย

โซรันเพิ่งเคยผูกเนกไทเป็นครั้งแรก เธอตั้งปกเสื้อเชิ้ตขึ้น จับปลายสองฝั่งของเนกไทที่พันอยู่รอบคอผูกแล้วแก้ออก แม้จะผูกรอบที่สองก็ยังต้องแก้ออกใหม่ เธอพยายามผูกอีกรอบ แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรรูปทรงของเนกไทก็ออกมาไม่สวยงาม สุดท้ายโซรันใช้มือถือค้นหา 'วิธีผูกเนกไท' โดยพันเนกไทเป็นรูปสามเหลี่ยมตามวิดีโอ ค่อยๆ ดันปลายผ้าใส่เข้าไปในปมอย่างระมัดระวัง เธอคิดว่าน่าจะบอกให้พ่อช่วยผูกปมเนกไทให้ก่อนไปทำงาน

วันนี้เธออยากสวมชุดนักเรียนที่ดูเรียบร้อย

เพราะเป็นวันแรก

และเป็นชุดนักเรียนใหม่เอี่ยม

กระโปรงสีแดงตัดกับสีน้ำเงิน เสื้อคลุมตัวนอกมีสีน้ำเงินเข้ม เช่นเดียวกับเนกไททรงแคบด้านใน เนกไทนี้ไม่ใช่เนกไทสำเร็จรูปแบบยางยืด แต่เป็นแบบผูกด้วยตัวเอง ทำให้ดูมีระดับยิ่งขึ้น ชุดนักเรียนมัธยมปลายเหมาะกับโซรันมากกว่าชุดนักเรียนสมัยมัธยมต้นซึ่งเป็นสีเขียวน้ำเงิน ชุดนั้นค่อนข้างสั้นและรัดแน่น รังทุกส่วนของร่างกาย ถึงจะไม่ใส่ขนาดเล็กหรือจงใจนำไปลด

ขนาดเอง ก็อึดอัดจนแทบขยับไม่ได้

ไชรันสวมชุดนักเรียนชั้นมัธยมต้นเพียงสองครั้ง คือวันปฐมนิเทศกับวันถ่ายรูปก่อนจบการศึกษา ทุกวันเธอมักใส่ชุดพละไปเรียนเสมอ แม้กระทั่งวันจบการศึกษาก็ไม่ได้สวมชุดนักเรียนไป แม่บอกว่า หากรู้ว่าชุดนักเรียนมีไว้แค่ใช้ถ่ายรูปกับใส่อัลบั้มจะให้เช่าใส่เฉพาะวันที่ถ่ายรูป ไม่เสียเงินตัด เนื่องจากเปลืองเงินโดยใช่เหตุ ความจริงบ้านของไชรันไม่ได้ขาดจนถึงขั้นซื้อชุดนักเรียนหนึ่งชุดไม่ได้ แต่แม่ชอบเอาแต่ปนเรื่องเงิน จนเธอพานอารมณ์เสีย

ไชรันห้ามไม่ให้ใครในบ้านเผลอไปทำงานปฐมนิเทศ แม้ที่ขอลาหยุดงานล่วงหน้าคิดว่าไชรันพูดล้อเล่นไม่ได้จริงจัง

“ทำไมไม่ถามหนูก่อนล่ะ วันนี้นั้นปฐมนิเทศของหนูนะ”

“ก็แม่เป็นแม่ของลูก ไม่เห็นจำเป็นต้องถามเลย”

“ทีตอนที่เข้าเรียนชั้นมอปลาย หนูไม่เห็นแม่ไปร่วมงานเลย”

แม่อีกอ๊ก สีหน้าประหม่าขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นขึ้น

“เอาน่า แม่ก็แค่อยากลองไปงานปฐมนิเทศโรงเรียนมอปลายของลูกดูสักครั้ง”

“แล้วทำไมลูกคนนั้นต้องเป็นหนูด้วยล่ะ ไม่เอาหรอก”

“ไชรัน”

“ถ้าแม่อยากไปก็มีลูกเพิ่มอีกคน แล้ววรอไปอีกสิบเจ็ดปีแล้วกัน”

ถึงแม่จะผิดหวังและเสียใจมาก แต่ก็ไม่ขัดใจไชรัน เข้า

วันปฐมนิเทศไม่ต่างจากเข้าวันอื่น ระหว่างที่โซรันกำลังนอนหลับ พ่อแม่ออกไปทำงาน พี่ชายเตรียมตัวไปโรงเรียน บนโต๊ะอาหาร มีธนบัตรหมื่นวอน¹ วางอยู่สองใบ พร้อมกับกระดาษที่แม่เขียน กำชับไว้ว่า

‘ยินดีด้วยที่ขึ้นชั้นมอปลายแล้ว แม่ไม่ได้ไปร่วมงานปฐมนิเทศ ฝากเงินไว้ให้ฉลองแทนนะ’

บริเวณหน้าประตูรั้วของโรงเรียนมีพ่อค้าและแม่ค้ากำลังขายช่อดอกไม้กันอยู่ เพราะวันนี้เป็นวันปฐมนิเทศ ถนนและชอยสองฝั่งที่เชื่อมต่อไปยังประตูหน้าโรงเรียนมัธยมปลายและโรงเรียนมัธยมต้นชินยงจินฝั่งตรงข้าม จึงมีร้านแผงลอยดอกไม้จับจองอยู่แน่นขนัด โซรันคิดว่าพิธีสิ้นสุดการศึกษาเป็นเรื่องน่ายินดีกว่าพิธีเริ่มต้นชีวิตนักเรียนใหม่ เธอดูเงินที่แม่ให้ไว้เดินไปยังร้านขายดอกไม้ซึ่งตั้งอยู่ไกลสุดจากประตูรั้ว

“มีราคาสองหมื่นวอนไหมคะ”

เจ้าของร้านดูอายุไม่มาก บนเล็บทารูปดาวขนาดใหญ่ ตะโกนตอบว่าราคาสองหมื่นวอนคือชั้นบนสุดของแผง มันเป็นช่อดอกไม้ทั่วไป มีช็อกโกแลตทรงกลมห่อกระดาษสีทองแซมอยู่กับดอกไม้ปลอม โซรันเลือกหยิบช่อดอกไม้สีฟ้า พร้อมกับยื่นเงินให้แก่เจ้าของร้าน ตอนแรกเธอดังใจจะเดินเข้าโรงเรียนไปเฉยๆ แต่พ่อได้ยื่นเจ้าของร้านพูดว่าขอบคุณนะ ก็ชะงักแล้วหันไปขอบคุณกลับ คนพึ่งหยุดมือจากดอกไม้ที่กำลังจัด เงยหน้า

¹ 1,000 วอน ประมาณ 30 บาท

ขึ้นสบตาโซรัน

“ยินดีด้วยนะที่ขึ้นชั้นมอปลายแล้ว”

น้ำเสียงและสีหน้าของผู้พูดระบายไปด้วยความจริงใจ คงจะรู้ว่าเธอเป็นนักเรียนใหม่ของปีการศึกษานี้ โซรันยิ้มตอบ ด้วยหัวใจขอบคุณและยินดี สำหรับบทสนทนาแรกของวัน

เรือกอดช่อดอกไม้ราคาสองหมื่นนอนเดินเข้าโรงเรียนไป เด็กนักเรียนพากันเดินลัดสนามกีฬาตรงไปที่หอประชุม ส่วนใหญ่ มาปฐมนิเทศคนเดียวเหมือนโซรัน วัยของพวกเขาโตเกินกว่าที่จะมีผู้ปกครองมาคอยดูแลในวันนี้แล้ว หลังจากมีการเปลี่ยนแปลงระบบสมัครเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมปลาย เพื่อนๆ ที่บ้านอยู่ในเขตเดียวกันก็อาจหมดสิทธิ์เรียนต่อในโรงเรียนเดิม ต้องแยกย้ายไปตามโรงเรียนที่สมัครไว้ เบื้องหน้าของโซรันจึงเต็มไปด้วยผู้คนแปลกหน้าในชุดนักเรียนชุดใหม่ รอยยิ้มกระฉกกระฉอนแฝงอยู่บนใบหน้าของทุกคน ในใจอาจยังรู้สึกเสียตายและขุ่นเคืองอยู่ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีใครคาดหวังจะเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมปลายชินยงจินแห่งนี้ พวกเขาล้วนพลัดหวังจากโรงเรียนมัธยมปลายเฉพาะทาง เป็นโรงเรียนที่เขียนไว้ลำดับสองกรณีที่สอบเข้าโรงเรียนแรกไม่ติด

โรงเรียนมัธยมปลายชินยงจินตั้งอยู่ในเมืองยงจิน จังหวัดคยองกี เขตอุตสาหกรรมติดกับกรุงโซล ทว่าปัจจุบันโรงงานทั้งหลายค่อยๆ ทายอยย้ายไปตั้งฐานในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือประเทศจีนแทน เนื่องจากมีค่าแรงถูกกว่า รัฐจึงพยายามส่งเสริมให้เมืองยงจินกับจังหวัดคยองกีเป็นเขตนิคมดิจิทัลแทน ละแวกสถานีรถไฟใต้ดินในตอนนั้นก็กลายเป็น

ศูนย์กลางที่ตั้งบริษัทไอที ส่วนในเขตชินยงจินซึ่งเคยเนืองแน่นไปด้วยบ้านเรือนประชาชน ก็ค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยอพาร์ทเมนต์

เมืองยงจินแบ่งออกเป็นเขตอุตสาหกรรมกับเขตที่อยู่อาศัยเก่าแก่รอการพัฒนา ต่างจากบรรยากาศในเขตชินยงจิน เพราะที่นี้อยู่ใกล้กับนิคมดิจิทัล สามารถเดินทางเข้ากรุงโซลได้อย่างสะดวกสบาย จึงมีพนักงานออฟฟิศหนุ่มสาวย้ายมาอยู่เป็นจำนวนมาก ค่าครองชีพเลยพุ่งสูงขึ้นกว่าเก่า เขตชินยงจินได้รับฉายาว่าเป็น 'กรุงโซลแห่งคยองกี' และ 'ฝั่งขวาแห่งยงจิน' มีนัยทั้งในเชิงเหน็บแนมและชมเชย เป็นเมืองใหม่ที่สะอาด-สะอาด การจราจรดีเยี่ยม มีสิ่งอำนวยความสะดวกครบครันขาดแค่เพียงโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษา

หากข้ามสะพานจากเขตชินยงจินไปยังแขวงทธานันของกรุงโซล จะมีสถาบันกวดวิชาชื่อดังตั้งอยู่มากมาย จัดเป็นเขตที่มีนักเรียนสอบติดมหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศได้อันดับต้น ๆ เด็กในเขตชินยงจินต้องนั่งรถรับส่งไปเรียนพิเศษที่แขวงทธานัน พอปีการศึกษาสูงขึ้นก็ย้ายไปเรียนที่นั่นโดยอัตโนมัติ กลับกันมาตรฐานของโรงเรียนในเขตชินยงจินจะลดลงเมื่อปีการศึกษาสูงขึ้น เช่นเดียวกับจำนวนนักเรียนและชั้นเรียนที่ลดน้อยลงเป็นสถานที่แห่งการจากลา เมื่อห้าปีก่อนโรงเรียนมัธยมปลายชินยงจินเสนอให้เปิดสายวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์² ขึ้น แต่ทว่าผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยของนักเรียนไม่ถึงเป้าที่กำหนดไว้

²โรงเรียนมัธยมปลายรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญกับการเรียนวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์เป็นหลัก จัดให้มีคาบเรียนวิทย์-คณิต 45 เปอร์เซ็นต์ ขณะที่โรงเรียนปกติเรียน 30 เปอร์เซ็นต์ และโรงเรียนวิทย์เฉพาะทางเรียน 60 เปอร์เซ็นต์

ดาหยุน เพื่อนที่เรียนเก่งที่สุดในกลุ่มเสนอเรื่องนี้ขึ้นคนแรก
คนอื่น ๆ พากันท้วงเสียงหลง

“ว่าไงนะ เธอจะไม่ย้ายไปเรียนที่โรงเรียนภาษาของอิน
แต่จะอยู่ที่โรงเรียนชินยงจินของเราต่อ ขึ้นเป็นแบบนี้
พวกอาจารย์อกแตกตายกันพอดี”

“ใช่ ฉันจะเรียนต่อที่โรงเรียนชินยงจิน พวกเรามาสัญญา
กันเถอะว่าจะเรียนต่อด้วยกันที่นี่”

สีหน้าของทุกคนตึงเครียดขึ้นทันควัน

มันเป็นคำคืนสุดท้ายของการเดินทาง พวกเธอตั้งใจว่า
ถ้าแม่ของอินฉิวสลายกลับไปเมื่อไร จะหีบเป็ยร์ที่ซุกไว้ในตู้เย็น
ออกมาดื่มกัน แต่สุดท้ายเด็กไร้เดียงสาอย่างพวกเธอก็ไม่ได้
แตะกระป๋องเป็ยร์นั้น บนโต๊ะมีแค่แก้วโคล่ากับเศษไก่ทอดตก
เกลื่อนกลาดอยู่ ถึงจะอย่างนั้น อารมณ์ของทุกคนก็จมถึงสู่ความ
เคลิบเคลิ้ม ชวนกันว่าถ้าขึ้นชั้นมัธยมสามจะเข้าชมรมภาพยนตร์
เหมือนเดิม และต่อให้ชั้นชั้นมัธยมปลายก็จะติดต่อกันเรื่อย ๆ
เพื่อฝันไปจนถึงได้เรียนต่อในโรงเรียนมัธยมปลายแห่งเดียวกัน

“ใครจะเขียนชินยงจินบ้าง ถ้าพวกเราเขียนที่นั่นไว้เป็น
อันดับแรก น่าจะได้เข้าเรียนยกกลุ่ม”

แฮอนที่เห็นดาหยุนตั้งอกตั้งใจอธิบายจนเส้นเลือดบนหน้าผาก
ปูด หัวเราะคิกคัก

“เธออยากเรียนต่อที่นี่เพราะคิมซังฮยอกหรือ?”

“พูดอะไรนะ”

“ครั้งก่อนเห็นคิมซังฮยอกพูดว่าจะเรียนต่อที่โรงเรียน
ชินยงจินเพราะใกล้บ้าน ว่าแต่พวกเธอเลิกกันแล้วไม่ใช่หรือ”

ดาขุนเลี้ยงหลบสายตาเมื่อถูกแฮอินชักใช้หนักเข้า

“ใครบอกเธอ แปล่าซะหน่อย”

“แน่ะ ไซ้ใหม่ล่ะ”

“เปล่านะ! ไม่ใช่แบบนั้น! ฉันบอกว่าไม่ใช่ยังงั้นล่ะ!”

ดาขุนส่งเสียงสูง หน้าแดงลามไปถึงลำคอและใบหู แฮอินตกใจรีบหัวเราะกลบเกลื่อน โขรันกับอินจีเฝ้ามองทั้งคู่ด้วยสีหน้าหวั่นใจ ดาขุนชันเข่าขึ้นชุกใบหน้าลงบนหัวเข่า ไหล่กระเพื่อมขึ้นลงเบาๆ แฮอินซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ ขยับปากโดยไม่เปล่งเสียงถามอินจีที่นั่งใกล้ดาขุนว่าร้องไห้หรือ อินจีเขยื้อนตัวไปด้านหลัง ก้มศีรษะลงแอบมองดาขุน ก่อนจะพยักหน้า แฮอินรีบลุกขึ้นเดินไปโอบไหล่ดาขุนไว้ สีหน้าของเธอเบนไปด้วยความรู้สึกสำนึกผิด ทำอะไรไม่ถูก และรำคาญใจ

“นี่ ถ้าฉันทำให้เธอร้องไห้ ก็ขอโทษด้วย”

ดาขุนเงยศีรษะขึ้นช้าๆ ใบหน้าของเธอเปลี่ยนไปด้วยหยาดน้ำตา อินจีดึงทิชชูที่วางอยู่บนโต๊ะสองแผ่นส่งให้เพื่อน ดาขุนรับทิชชูมาพับเป็นสองทบ ล้างน้ำมูกเสียงดังก่อนปาทิ้งลงพื้น ก่อนจะพูดกับแฮอิน

“นี่เรียกว่าขอโทษแล้วหรือ เธอทำเหมือนกับว่าปัญหาอยู่ที่ฉันร้องไห้ขึ้นมาเอง ไม่ใช่เพราะคำพูดเพ้อเจ้อของเธอ อย่าคิดง่าย ๆ สิว่าแค่เธอขอโทษแล้วฉันจะหยุดร้องไห้”

“ไม่เห็นต้องพูดจาจริงจังขนาดนั้นเลย เอ่อ ฉันขอโทษ บอกว่าขอโทษจริงๆ พอใจไหม!”

ดาขุนตั้งใจจะพูดอะไรบางอย่าง ก่อนจะร้องไห้ขึ้นอีกรอบ แฮอินรู้สึกเหนื่อยหน่าย พลังลดแขนที่โอบไหล่ดาขุนลง อินจี

เป็นฝ่ายเขิบมาลูบหลังดาญนแทน ไชรันเฝ้ามองเหตุการณ์
ทั้งหมดเงียบ ๆ ดาญนสั่งน้ำมูกอีกครั้ง

สำหรับดาญนผู้มีน้องสาวป่วย พ่อแม่ของเธอต้องทุ่มเท
เวลาทั้งหมดเพื่อดูแลน้อง แม่ดาญนจะไม่อยากให้พ่อแม่เป็นห่วง
แต่ลึก ๆ ก็อยากได้รับความสนใจ อยากได้ยินคำชม เธอตั้งใจ
ทบทวนบทเรียนในห้องตัวเองเงียบ ๆ จนเรียนเก่ง แต่ต่อให้ดาญน
ได้เกรดเฉลี่ยสูงแค่ไหน สุขภาพของน้องก็ไม่ดีขึ้น และพ่อแม่
ก็ไม่เคยชมเธอเช่นเดิม ความโหยหาทั้งหมดถูกเติมเต็มด้วยแฟน
หนุ่ม เธอคบผู้ชายแล้วบอกเลิก จากนั้นก็คบคนใหม่ ที่ผ่านมา
ดาญนไม่เคยคบใครเกินหนึ่งเดือน เพื่อนในกลุ่ม ไม่ว่าจะป็น
อินจีผู้อ่อนโยน แอสอินจอมซึบ่น หรือแม้แต่ไชรันเจ้าของบุคลิก
เฉยชา ต่างรู้ดีว่าดาญนซึ่เหงาแค่ไหน

“ฉันเลิกกับคิมซังฮยอกแล้วจริงๆ นะ ฉันแค่ไม่อยากแยก
จากพวกเขา พวกเขาสมัครเข้าชินยงจินด้วยกันเถอะ”

แอสอินตอบอย่างไม่จริงจัง

“ได้เลย เอาจีตีใหม่ ก่อนจะเขียนใบสมัคร พวกเรามา
เขียนหนังสือสัญญาเลือดกันเถอะ”

“ดูหนังมากไปหรือเปล่าเนี่ย”

“ถ้าจะทำก็ทำตอนนี้เลย คิดซะว่ามันเป็นสิ่งสำคัญที่สุด
ของพวกเรา ถ้าใครหักหลังก็เลิกคบกันไปเลย”

“นี่เรอดูหนังมากไปหรือเปล่า”

ขณะที่อินจีกับแอสอินกำลังหยอกล้อกัน สีหน้าของดาญน
กลับเคร่งเครียด

“ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ”

ลมทะเลขึ้นและพัดแทรกผ่านหน้าต่างซึ่งเปิดไว้เข้ามา
ไม่รู้เป็นเพราะทุกคนคุ้นเคยกับที่นี้มากขึ้น หรือทะเลแปรเปลี่ยน
ไป ถึงจะปิดหน้าต่างก็ไม่มีใครรู้สึกถึงกลิ่นคาวที่ยังตลบอบอวล
อยู่ภายในห้อง หากเวลานี้ท้องทะเลไม่มีแสงสว่างเย็นตาจาก
โ霹ไฟของเรือตกลมึก พยายามค้าคืนก็คงมีตสนิท จนไม่สามารถ
แยกแยะระหว่างขอบฟ้ากับผิวทะเลได้ หัวใจคลุมเครือเช่นคีนนี้
อย่าว่าแต่ความจริงใจระหว่งกันเลย แต่กับตัวเองก็ยั้งยั้ง
ได้ยาก

แอสอินที่จมอยู่ในความคิดของตัวเองตอบขึ้นทันควัน

“เอาสิ ฉันจะเขียนโรงเรียนชินยงจินเป็นลำดับแรก
พวกเราเรียนมอปลายที่เดียวกันเถอะ”

“ฉันด้วย!”

อินจีตอบเสียงดัง แอสอินชำเลืองมองอีกฝ่าย แล้วถอน
หายใจยาวเหมือนรู้สึกโล่งอก

เพื่อนแต่ละคนมุ่งมั่นสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายชื่อดัง
ด้วยเหตุผลแตกต่างกัน เกรตเฉลียวดี ตรงตามเงื่อนไซ ทะเยอ-
ทะยาน ความจริงคนที่ไม่คาดหวังเรื่องเรียนต่อหรือคิดว่าต้อง
พยายามที่สุดมีแคไชรันเท่านั้น

ไชรันอยากเรียนต่อในโรงเรียนหญิงล้วน จึงวางแผนว่า
จะเขียนชื่อโรงเรียนหญิงล้วนของจิน โรงเรียนหญิงล้วนชินริ
และโรงเรียนหญิงล้วนของอินลงในใบสมัครตามลำดับ โรงเรียน
ทั้งสามมีอัตราการสมัครเข้าค่อนข้างสูง แต่เธอคิดว่าน่าจะสอบติด
ที่ไหนสักแห่ง ขอแค่ไม่ใช่โรงเรียนชินยงจินก็พอ เธออยาก
พาตัวเองไปอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้เธอตั้งใจเรียนมากขึ้น ทว่า

ในเมื่อดาฮุน เพื่อนที่เรียนเก่งที่สุดในโรงเรียนบอกว่าจะตัดใจจากโรงเรียนภาษา³ ไชรันจะพูดอะไรได้อีก เพียงแค่สงสัยว่าทำที่สุดดาฮุนจะเขียนชื่อโรงเรียนชินยงจินลงในใบสมัครจริงหรือเปล่า เพราะขนาดเธอยังไม่อยากจะเรียนต่อที่นี้เลย

“แล้วเธอล่ะ”

ไชรันย้อนถามดาฮุนด้วยความเคลือบแคลงใจ

“ว่าไงนะ”

“เธอพูดเรื่องสัญญาเป็นคนแรก สุดท้ายจะเขียนชินยงจินจริง ๆ ไชใหม่”

“แน่นอนสิ ก็บอกแล้วไงว่าฉันอยากเรียนต่อที่นี้”

ไชรันมีความรู้สึกหลากหลายกับเพื่อนทั้งสามมาโดยตลอด ทั้งผิดหวัง ว่างเปล่า ไม่แน่ใจ และเห็นห่าง พอ ๆ กับที่รู้สึกคาดหวัง ถูกเติมเต็ม อบอุ่นและมั่นคง เธอเกลียดการอยู่รวมกันเป็นกลุ่มพอ ๆ กับที่ใจหายเมื่อต้องแยกจากกัน หลังเรียนจบชั้นมัธยมต้น เธออาจโล่งใจที่ทุกอย่างจบสิ้นลง แต่ก็กังวลว่าการอยู่คนเดียวเช่นกัน

ดาฮุนเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งที่สุดในโรงเรียนมัธยมต้นชินยงจิน เธอแบกรับความคาดหวังของอาจารย์ทุกคนกับโรงเรียนไว้เพียงคนเดียว ไชรันรู้สึกทุกขใจเสมอเวลานึกถึงภาพดาฮุนได้เข้าเรียนต่อในโรงเรียนมัธยมปลายที่ดี สอบเข้ามหาวิทยาลัย

³ ㅅㅈㅅㅈㅅㅈ (เวทูกอ โคดิงฮักโกย) เรียกสั้น ๆ ว่า ㅅㅈ (เวโก) แปลว่า โรงเรียนมัธยมปลายภาษาต่างประเทศ เป็นโรงเรียนประเภทหนึ่งในประเทศเกาหลีใต้ที่เน้นการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นพิเศษ ส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนเอกชน ในปีค.ศ. 2014 มีทั้งหมด 31 แห่งทั่วประเทศ

ชื่อดังได้ ได้ทำงานที่นายกอง ความจริงเธอไม่ได้เกลียดดาขุน ไม่ได้รู้สึกอิจฉา แต่การเห็นเพื่อนที่เติบโต เทียวเล่นและทะเลาะเบาะแว้งกันมาตลอด จะแยกย้ายไปสู่เส้นทางชีวิตที่ดี ขณะที่ตัวเองย้ายอยู่ที่เดิม ก็พานหดหู่ใจขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว เธอไม่อยากจมอยู่ในความพ่ายแพ้อีกต่อไป

“ฉันสัญญา ฉันจะเลือกโรงเรียนชินยงจิน”

ทั้งสี่สัญญากันว่าจะเขียนชื่อโรงเรียนมัธยมปลายชินยงจิน เป็นลำดับแรกสุด

พวกเธอไม่ได้เขียนสัญญาเลือด แต่ช่วยกันฝังไหม้แคปซูลด้วยกัน ดาขุนฉีกกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากสมุดสันลวด เขียนข้อความว่า ‘พวกเราทั้งสี่จะเขียนชื่อโรงเรียนชินยงจินเป็นลำดับแรกสุด’ แล้วให้ทุกคนลงชื่อ ม้วนกระดาษแผ่นนั้นเก็บใส่กล่องดินสอเหล็กทรงกลมของเธอ จากนั้นใช้เทปกาวที่เจอในลิ้นชักอ่างล้างจาน พันฝากับกล่องให้ติดกันอย่างแน่นหนา แหอินพูดขึ้นลอย ๆ ว่า ดาขุนติดกล่องดินสอมาเที่ยวด้วยทำไมเนี่ย ไม่มีใครรู้ว่าแหอินกำลังถามหรือบ่นอยู่กันแน่

บ้านพักตากอากาศอยู่ระหว่างซ่อมแซม บริเวณสวนจึงดูรกยุ่งเหยิง ทุกที่มีใบไม้สีเขียวกับกิ่งไม้แตกหักปลิวเกลื่อนอยู่ หินประดับสวนแต่ละขนาดถูกวางไว้ปะปนกัน หน้ากำแพงหินซึ่งมองลงไปเห็นชายทะเล มีต้นฮอลลีวู้ดปลูกไว้ต้นหนึ่ง ลำต้นของมันสูงใหญ่ แม้จะมองจากหน้าปากซอยก็ยังเห็นได้ชัด ยามต้องแสงจากเสาไฟ ใบสีเขียวกับผลสีแดงส่องประกายระยิบระยับดูคล้ายต้นคริสต์มาส สวนที่อยู่ระหว่างการจัดแต่ง แม้ดิน

จะเปราะเป็อน ก้อนกรวดจะกระจัดกระจาย แต่เสาไฟก็ยั่งยืน
ตั้งมั่นอยู่ที่เดิม

หลังจากทุกคนมั่นใจว่าแม่ของอินจันนอนหลับเรียบร้อยแล้ว
ก็เดินไปหยิบช้อนในห้องครัวออกไปที่สวน ช่วยกันขุดดินอย่าง
ทุลักทุเล ดินแข็งกว่าที่พวกเขาคิดไว้มาก ขณะที่ทุกคนขุดดินกัน
เงียบๆ แสอินก็ร้องเพลงประจำโรงเรียนขึ้นมา ดาญกับอินจัน
ร้องประสานตามอย่างเป็นธรรมชาติ

“เฮ้! เฮ้! หอประชุมแห่งสวรรค์ ชินยงจินของเรา...”

ดาญนหัวเราะจนตัวงอ ถึงขั้นต้องจับท้องตัวเองไว้ ก่อน
จะทิ้งตัวลงนอนบนพื้น

“พวกเราทำอะไรกันอยู่เนี่ย ทำไมมานั่งขุดดินกลางดึก
แบบนี้ ใครมาเห็นต้องคิดว่าพวกเราบ้าไปแล้วแน่ๆ”

“เฮ้อ ขำจนน้ำตาเล็ด ฮีแออิน จูๆ เธอร้องเพลงโรงเรียน
ขึ้นมาทำไม ไหนบอกว่าไม่ชอบโรงเรียนเราไง”

“แล้วพวกเขาร้องตามทำไมล่ะ!”

แสอินกับอินจันนั่งลงบนพื้น มีแค่โซรันเท่านั้นที่พยายาม
กลั้นขำขุดดินต่อไป ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องตลก แต่พอทุกคนหัวเราะ
ขึ้นมาพร้อมกัน สติก็หลุดลอยไปเหมือนกันหมด

ทุกคนสัญญากันว่าอีกหนึ่งปีหกเดือนหลังจากนั้น ในช่วง
ปิดเทอมฤดูร้อนชั้นมัธยมปลายปีที่หนึ่งจะกลับมาขุดไม้แคปซูล
ด้วยกัน หมายความว่าคนที่ไม่สามารถรักษาสัญญาไว้ได้จะอด
มาเที่ยวด้วยกัน คำปฏิญาณ ณ เวลานั้นหนักแน่นจนน่ากลัว
คืนหนึ่งกลางเดือนกุมภาพันธ์ของวัยอย่างสิบหก ชีวิตซึ่งเติมไป

ด้วยความไหวหวั่น ยังไม่รู้ซึ่งว่าอะไรคือความยากลำบากที่สุด และเดี๋ยวตายที่สุดนับตั้งแต่เกิดมา ระหว่างทริปท่องเที่ยวเกาะเซจูที่เตรียมตัวนานถึงหนึ่งเดือน พวกเด็ก ๆ ได้สัญญาสิ่งสำคัญระหว่างกัน แม้จะยังมีเศษความสงสัยในซอกหนึ่งของหัวใจ ซึ่งเป็นความสงสัยที่มีต่อคนอื่นและกับตัวเอง

ในหอประชุมโรงเรียนมัธยมปลายชินยงจินที่มีเพดานสูงโปร่ง เสียงกระซิบเล็ก ๆ แพร่กระจายไปทั่ว บรรดานักเรียนใหม่นั่งประจำที่เรียบร้อย ในขณะที่เก้าอี้ฝั่งผู้ปกครองค่อนข้างโล่ง ไชรันซุกใบหน้าของตัวเองลงในซอสดอกไม้ไร้กลิ่น

“ไชรัน!”

เสียงคุ่นหู

หัวใจของเธอเต้นระรัว

แล้วก็เกิดเรื่องขึ้นมากมายก่อนถึงวันปฐมนิเทศ

พระจันทร์สีแดงลอยอยู่บนฟากฟ้าเหนือพาร์ตเมนต์
ภาพที่ถ่ายแบบซูม ทำให้เห็นพระจันทร์กลมโต
แต่สีพราวมีวคูลีกลับ
นี่นะเธอ บลัดมูน
พอปรากฏการณ์ผ่านไป
พระจันทร์ก็กลับมาส่องแสงตามเดิม

ทดลองอ่าน

เรื่องราวของดาขุน

“คิมดาขุน เดี่ยวมาคุยกับอาจารย์หน่อยนะ”

สีหน้าของอาจารย์ที่ปรึกษาเคร่งเครียด ดาขุนก้มหน้าลง เหมือนคนทำความผิดแล้วถูกจับได้ เดินคอดกตามอาจารย์ไป เมื่อวานรายชื่อคนที่สอบติดโรงเรียนคยองอินประกาศออกมาแล้ว ไม่แปลกถ้าอาจารย์จะรู้สึกเสียตาย แต่ไม่ใช่เรื่องที่ควรตำหนิเธอ สยตายอยาก رؤอยากเห็นของเพื่อนๆ ตรงไปที่ดาขุน

เพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหน้าหันหลังมาหาโซรัน เธอเลิกคิ้วพร้อมเอียงคอราวกับอยากรู้อีกฝ่ายเล่าสิ่งที่รู้ โซรันเอนกายไปทางด้านหลังทันที

“มองฉันทำไม”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับดาขุนหรือ”

“ฉันจะไปรู้ได้ไง”

“แหม เห็นพวกเธอคบกันอยู่สี่คน มีเรื่องอะไรที่ไม่รู้บ้าง”

เพื่อนนั่งข้างโซรันพูดแทรกขึ้นเอง

“ไม่นะ พักนี้ดูห่างเหินกันจะตาย ซาโซรัน หรือว่าเธอเลิกคบกับคิมดาขุนแล้ว”

“พวกเราไม่เคยคบกัน”

โทรทัศน์กระแทกเสียงตอบเย็นซา ใบหน้าเห่อร้อนขึ้นมาด้วยความโกรธ รีบก้มหน้าหลบ

ดาขุนเพิ่งเคยถูกเรียกมาที่ห้องปรึกษาครั้งแรก ที่ด้านหน้าประตูมีป้ายไม้เขียนว่า ‘ห้องปรึกษา’ แขนงอยู่ ตัวอักษรบนป้ายมีลักษณะกลมป้อม ดูน่ารัก ถูกล้อมรอบด้วยไม้ใบสีเขียวเข้มกับกิ่งไม้สีเขียวอ่อน มีดอกไม้สีส้มสดใสวางแซมอยู่ ด้านล่างป้ายมีตัวอักษรแบบเดียวกันเขียนไว้ว่า ‘ห้องปรึกษาพร้อมเปิดประตูต้อนรับทุกคน’

กลางห้องมีโต๊ะเหล็กตั้งอยู่ อาจารย์ที่ปรึกษาจ้องมองดาขุน พลางใช้นิ้วโป้งกดปุ่มปากกาขึ้นลง ปลายปากกาผลุบเข้าผลุบออกเป็นระยะ

“อาจารย์ไม่ได้โกรธเธอหรอกนะ”

หมายความว่าอาจารย์โกรธเธอเรียบร้อยแล้ว

“ไม่ได้ตั้งใจจะเรียกมาตำหนิด้วย”

หมายความว่าอาจารย์อยากตำหนิเธอ

“แต่รู้สึกสงสัย”

ดาขุนไม่มีทางรอดพ้นไปได้ หากไม่ตอบคำถามของอาจารย์

“ว่าทำไมไม่ไปสอบสัมภาษณ์”

เป็นคำถามที่เธอเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว น้ำตาค่อยๆ ร่วงจากขอบตาทั้งสองข้าง หัวใจดาขุนเต้นถี่ ใช้หลังมือปาดน้ำตาออกจากแก้ม ก่อนหน้านั้นเธอร้องไห้หนักมากไปแล้ว ดาขุนไม่อยากให้ใครรู้เรื่องครอบครัวของตัวเอง และเกลียดที่จะถูกจดจำในฐานะเด็กน่าสงสาร เธอกัดริมฝีปากล่างจนแน่น พยายาม

คิดถึงเรื่องอื่นแทน ในดวงตาของอาจารย์ที่ปรึกษาเปี่ยมไปด้วย
ความเห็นใจ

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า”

อาจารย์ย้อนนึกถึงฤดูใบไม้ผลิเมื่อสองปีก่อน ในคาบเรียน
วิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมต้นวันแรก เธอสอนร้องและแปล
เนื้อเพลงจากการดูดิสนีย์เพื่อให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลาย ในขณะที่
ที่เด็กส่วนใหญ่ไม่ยอมเปล่งเสียงร้อง อาจเพราะเขินอาย หรือ
กำลังอินกับอารมณ์เพียงลำพัง ภาพของเด็กหญิงคนหนึ่งที่กำลัง
ปรบมือและร้องเพลงตามโดดเด่นสะดุดตามาก จึงถามชื่อเด็ก
คนนั้น เธอตอบว่า หนูชื่อคิมดาฮุนคะ ทำทางไว้เตียงสาแบบ
เด็กประถม หางเสียงไม่ห้วนแต่ฟังดูจะฉาน เป็นไปไม่ได้ที่
อาจารย์จะไม่รู้สึกนึกเอ็นดูเด็กคนนี้

ดาฮุนเป็นเด็กเฉลียวฉลาด อาจารย์รู้ว่าเธอเรียนเก่ง และ
รู้เรื่องฐานะทางบ้านด้วย จึงเชื่อใจมาตลอด พอขึ้นชั้นมัธยมสาม
ก็ได้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์คิดว่าดาฮุนเก่งภาษาอังกฤษ
เลยอยากส่งเสริมให้ได้เรียนต่อในโรงเรียนภาษาเฉพาะทาง ทว่า
ครอบครัวของเธอไม่มีพร้อมพอ จึงเป็นเรื่องยากยากที่จะเตรียม
สอบเข้าโรงเรียนพวกนี้ได้เอง

อาจารย์ที่ปรึกษาถึงขั้นจัดประกวดงานแข่งขันภาษาอังกฤษ
กับกิจกรรมได้วันที่ภาษาอังกฤษเพื่อดาฮุน ในการประชุมยูเอ็น
ระดับเยาวชน ก็เสนอชื่อดาฮุนให้ไปเป็นอาสาสมัครพาแขก
ต่างชาติเที่ยวชมพระราชวัง ทำให้ดาฮุนมี ‘คุณสมบัติ’ เพียงพร้อม
ในประวัติส่วนตัว ก่อนหน้านั้นดาฮุนต้องมาติดกับอาจารย์
ที่ปรึกษาเสมอ เบื้องหน้ามีโน้ตบุ๊กเขียนร่างคำตอบเอาไว้พร้อมทั้ง

ฝึกสัมภาษณ์สัปดาห์ละสองครั้ง ทว่าดาขุนกลับไม่ไปสัมภาษณ์
ในวันนั้น

“อาจารย์รู้นะว่าไม่มีทางที่เธอจะสอบตก เธอไม่อยากไป
สอบใช่ไหม”

ดาขุนสั่นศีรษะ

“หรือลำบากใจเรื่องค่าเทอม”

เธอส่ายหน้าปฏิเสธอีกครั้ง

“ถึงเธอไม่อยากบอกใคร แต่ก็ควรบอกอาจารย์นะ”

ดาขุนหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋า เปิดไปที่
หน้าข้อความแล้วส่งไปให้อาจารย์ อาจารย์อ่านข้อความนั้นพลาง
เยี่ยงศีรษะ ริมฝีปากเผยออกเล็กน้อยก่อนอุทานขึ้นว่า เอ๊ะ
แล้วจึงถามดาขุนด้วยน้ำเสียงตกใจ

“วันนี้น้องสาวเธอป่วยเหรอ”

ดาขุนกัดฟันลงบนริมฝีปากแห้งผาก นิ่งจั้นแทนคำตอบ

“นี่ไซ้ชื่อของดาขุนหรือเปล่า”

“มันไม่ใช่ข้อความที่แม่ส่งมาค่ะ”

สีหน้าของอาจารย์ที่ปรึกษาคล้ายไม่เข้าใจ มองดาขุน
กับข้อความที่ได้ตอบกับแม่สลับไปมา

“มันเป็นเบอร์ของแม่ แต่ไม่ใช่ข้อความที่แม่ส่งมา หนูเอง
ก็ไม่รู้ว่าใครส่งมาเหมือนกันค่ะ”

ก่อนวันสัมภาษณ์ น้องของดาขุนไอตลอดทั้งคืน แต่
ต่อให้ไม่มีเสียงรบกวนนั้น ดาขุนก็กังวลใจจนนอนไม่หลับอยู่ดี
เธอรู้สึกอารมณ์เสีย เสียใจของน้องเป็นสัญญาณเตือนว่า

ฤดูใบไม้ผลิหรือไม่กี่ฤดูหนาวมาถึงแล้ว คล้ายเสียงของอออด
โทรศัพท์ หรืออินเตอร์โฟน

ช่วงเวลานี้ดาญนจะพะว้าพะวังใจที่สุด เธอรู้สึกใจเสียเสมอ
เมื่อได้ยินเสียงกระแอมกระไอกับเสียงหอบหายใจถี่ของน้องสาว
ดาญนต้องยืนนิ้วไปแตะปลายจมูกของน้องที่นอนหลับอยู่เพื่อ
ยืนยันว่าน้องสาวยังหายใจเป็นปกติดี เธอมักจับข้อมือของน้อง
ไม่ใช่จับมือ เพื่อตรวจดูว่าชีพจรยังเต้นอยู่หรือเปล่า เวลานั้น้อง
ร้องไห้ ไม่ว่าอีกฝ่ายจะทำความผิดอะไร เธอก็ไม่กล้าทะเลาะ
ด้วย ทุกครั้งที่สันจมูกของน้องมีรอยย่น หว่างคิ้วขยับเข้าหากัน
ดาญนจะต้องเออออเห็นด้วย และเป็นฝ่ายเสียสละพูดขอโทษ
ก่อน

ก่อนน้องสาวจะล้มตาดูโลก ครอบครัวของดาญนอาศัย
อยู่ร่วมกับย่า ย่าเป็นคนเลี้ยงดูเธอแทนพ่อแม่ที่ต้องไปทำงาน
ย่าชอบใส่เสื้อสเวตเตอร์ ชอบกินอาหารประเภทเส้น ชอบฟัง
เพลงป๊อปสมัยโบราณ และชอบอ่านหนังสือพิมพ์ หัวเข่าของย่า
ไม่ค่อยดี ท่านจึงไม่สามารถเดินเหินได้สะดวกนัก

ตอนเข้าดาญนจะถูกส่งไปที่สถานเลี้ยงเด็ก พอดกบ่าย
ก็กลับมาดูโทรทัศน์ที่บ้านย่า ระบายสีลงในสมุดวาดภาพ ออกไป
เล่นที่สนามเด็กเล่นกับเพื่อน ๆ วิ่งเล่นจนค้ำมีด แต่ย่าไม่เคย
ออกไปตามเธอที่สนามเด็กเล่นเลยสักครั้ง ดาญนมักบ่นว่า
'เหงา' เด็กหญิงวัยห้าขวบพูดเสมอว่าเหงา บอกว่าอยากมีน้อง
พ่อแม่จึงยอมมีลูกอีกคน เพียงเพราะดาญนบ่นว่าเหงา

ตอนดาญนรู้ว่ามีน้องอยู่ในท้องของแม่ เธอลูบท้องของแม่
ทั้งตอนเช้าและตอนเย็น ภาวนาให้แม่คลอดน้องออกมาเป็น

ผู้หญิง ทุกคืนเธอจะร้องเพลงข้างห้องกลมปองของแม่ อ่านหนังสือนิทานให้ฟัง เขียนชื่อของตัวเองด้วยลายมือที่ยึด คิมดา-ยูน ลงบนนั้น บางวันก็เขียนคำว่าคีตาอื่น บางครั้งก็คิมดาอื่น แต่ส่วนมากจะเขียนคำว่าคิมดาอุณบอยที่สุด แม่ที่ถูกจี้จี้กับดายูนที่จี้จี้แม่นอนหัวเราะอยู่ข้างกัน ปราศจากความกังวล ไม่มีเรื่องกลุ้มใจให้คิดมาก ช่วงเวลาหนึ่งเดือนที่แม่ทำงานมาเตรียมคลอดน้อง ทั้งดายูนและแม่มีความสุขที่สุด

เข้าวันคริสต์มาสอีฟ ฝนปนหิมะตกโปรยปรายลงมา แม่คลอดน้องชื่อว่าดาจองในวันนั้น น้องเป็นเด็กผู้หญิง เป็นเสมือนพรจากพระเจ้า ทว่าพอถึงฤดูใบไม้ผลิ ร่างเล็ก ๆ ของดาจองก็เริ่มไอ อาการไอของน้องไม่มีวันจะหาย ช้ำร้ายยังมีอาการหอบเพิ่มขึ้นด้วย สุดท้ายแม่ของเธอต้องลาออกจากงาน ย้ายจากบ้านยามาอาศัยอยู่ใกล้กับโรงพยาบาลศูนย์

ดายูนอยากเล่นกับน้องไว ๆ แม่ที่ทุกเช้าเคยมัดผมให้เธอด้วยยางหลากสี บ้วนข้าวเธอด้วยช้อนเล็ก ๆ สั่งน้ำมูกให้เธอด้วยมือเปล่า ตอนนี่ต้องคอยดูแลน้องตั้งแต่เช้าจรดค่ำ อุทิศชีวิตทั้งหมดให้แก่้องคนเดียว ดายูนไม่เคยเข้าชี้แม่เลยสักครั้ง เธอรอคอยเงียบ ๆ แต่สุขภาพของดาจองก็ไม่ดีขึ้น

หัวใจของดายูนถูกกัดเซาะไปตามกาลเวลา ไม่ต่างจากสีซีดเขียวของสันหนังสือซึ่งตั้งอยู่ที่เดิมมาแสนนาน ครั้งแรกที่เธอคิดว่าตัวเองไม่เคยถูกแม่ชมเลย คือช่วงปิดเทอมฤดูหนาว ตอนประถมหนึ่ง

ตอนนั้นในลำคอของดาจองมีเสียงค็อกค็อกคล้ายอยากขับเสมหะออกมา แม่รีบเปิดหม้อหุงข้าวที่ส่งเสียงบอกว่าข้าวสุก

แล้ว คัดข้าวใส่ชาม หันไปตักน้ำซุปร้อนวางลงบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว พลางบอกดาญุนว่า ลูกกินไปก่อนนะ จากนั้นแม่ก็เดินไปอุ่นน้ำในห้องนอนใหญ่ ซึ่งเปิดเครื่องทำความร้อนเพื่อรักษาอุณหภูมิและความชื้นไว้ตลอดทั้งฤดูหนาว

ดาญุนนั่งกินข้าวเพียงลำพัง ฟังเสียงน้องร้องไห้ด้วยความหงุดหงิด ใช้ช้อนตักน้ำซุปร้อนกินอย่างเลือนลอย วินาทีนั้นความร้อนจัดของน้ำซุปร้อนพล่านไปทั่วตัวคล้ายถูกไฟชอร์ต เธอรีบวิ่งไปเปิดตู้เย็นหยิบขวดน้ำออกมา ทว่ามีมือน้อยๆ ของเธอเอื้อมไปหยิบแก้วบนชั้นวางไม่ถึง ดาญุนเจ็บปากที่บวมพองมาก จึงยกขวดน้ำกรอกใส่ปากทันที น้ำกระฉอกออกมาเปียกเลอะเสื้อผ้าจนหมด เธออยากเรียกแม่ให้ออกมาช่วย แต่ไม่กล้าเพราะน้องกำลังไออยู่

ดาญุนกลับไปนั่งเป่าน้ำซุปร้อนต่อทั้งที่ตัวเปียก พอกินข้าวเสร็จ ก็หย่อนชาม ช้อน และตะเกียบลงในอ่างล้างจาน นั่งลงบนเก้าอี้เจียบๆ หลังจากแม่กล่อมน้องจนหลับสนิท ก็เช็ดเหงื่อบนใบหน้า เดินออกมาจากห้องนอนใหญ่ ดวงตาของแม่ซึ่งมีเส้นผมปรกหน้าจ้องดาญุนเขม็ง เธอรีบชิงพูดขึ้นก่อน

“แม่ น้ำกรดเลื้อหนู”

“อ้อ”

“น้ำซุปร้อนมาก หนูเลยไปหยิบน้ำเย็นมาดื่มเอง”

“อ้อ”

เธออยากคุยกับแม่อีกหน่อย แต่เพราะแม่ได้ตอบอย่างไร้อารมณ์ ไม่คิดจะซักถามเพิ่ม จึงต้องเล่าขึ้นเอง

“หนูตั้งใจจะเอื้อมไปหยิบแก้วบนชั้น แต่เอื้อมไม่ถึง ก็เลย

ดื่มน้ำผ่านปากขวดเลย สุดท้ายน้ำก็หกพรวดออกมา”

“ว่าไงนะ ดื่มน้ำจากปากขวดหรือ”

แม่ตวาดใส่เธอทันที ก่อนจะลดเสียงลงเพราะกลัวน้องตื่น
แล้วบ่นต่อ

“แม่เคยสอนแล้วไม่ใช่หรือ ถ้าเอาปากไปโดนขวดน้ำ
แบบนี้ แล้วคนอื่นในบ้านจะกินต่อได้อย่างไร ทำไมไม่เรียกแม่
ออกมาหยิบให้ ทำอะไรไม่รู้จึกคิดเลย ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวนี้!”

แม่เดินไปหยิบเสื้อผ้าชั้นในจากเครื่องอบผ้าจนกระเบื้องมา
ยื่นให้เธอเปลี่ยน ดาญกลับเสื้อชั้นในที่แห้งแข็งด้วยตัวเอง
บนเสื่อมีฝุ่นฟุ้งกระจายเนื่องจากทิ้งไว้นาน ตอนใส่เสื้อเย็นเฉียบ
ตัวนั้น ร่างกายของดาญสั่นสะท้าน เธอเปลี่ยนเสื้อผ้าเจียบๆ
เอาเสื้อที่เปียกไปหย่อนใส่ตะกร้าหน้าเครื่องซักผ้า พอเดินกลับมา
ก็เห็นแม่กำลังนั่งพิงกำแพงอยู่ สีหน้าและท่าทางเหมือนเดิม
ไม่เปลี่ยน

“หนูติดกระดุมเอง เอาเสื้อไปใส่ในตะกร้าผ้าเรียบร้อย
แล้วค่ะ”

“รู้แล้ว”

ดาญคิดว่าแม่จะชมว่าเธอเก่งมาก ตอนนั้นถึงตระหนัก
ได้ว่าต้องให้พยายามแค่ไหน แม่ก็คงไม่ชมเธออีกต่อไป ดาญ
เหงายิ่งกว่าก่อนมีน้อง

“หนูอยากให้ตาจองหายป่วยซะที ไม่น่าป่วยแบบนี้เลย
หนูอยากให้แม่คลอดน้องปกติออกมาต่างหากล่ะ”

คำพูดทั้งหมดกลั่นกรองออกมาจากหัวใจที่รู้สึกผิดหวัง
เธอกลัวว่าจะถูกแม่ดู แต่แม่ไม่โกรธ ไม่ตำหนิ แม่อาจคิดแบบ

เดียวกับเธอ หลังจากเจียบไปครู่หนึ่งแม่ก็พูดขึ้นว่า

“เจียบป่วยเรื้อรัง สูญสิ้นลูกกตัญญู¹”

เธออยากค้านว่า แม่ หนูไม่ใช่ลูกของดาจงนะ และแม่ก็ไม่ใช่ลูกของดาจงด้วย แต่เป็นแม่ของหนู

เข้าวันไปสัมภาษณ์โรงเรียนภาษาเยอรมัน แม่จ้วเจียบตื่นขึ้นมารีดชุดนักเรียนให้ดาจูน หนูข่าวผสมธัญพืช ทำซูปเต้าเจี้ยวกับไส้กรอกวางไว้บนโต๊ะ ดาจูนเดินไปหยิบกิมจิกับปลามยอลซี² จากตู้เย็นออกมาเป็นเครื่องเคียง

“แม่จะกินข้าวเช้าไหมคะ”

“เดี๋ยวขอรีดชุดนี้ให้เสร็จก่อน เมื่อวานแม่วางไว้ข้างดาจงแล้วลืมสนิทเลย ยังกี้ที่ลูกซักรั้วแล้ว ไม้จิ้มไม้ใส่ชุดยับไปสัมภาษณ์แน่”

แม่อังจำได้ว่าวันนี้เป็นวันที่ดาจูนต้องไปสอบสัมภาษณ์ แต่แม่อังคงลืมว่ามีกฎห้ามใส่ชุดนักเรียนไปสอบ เธอไม่กล้าท้วงแม่ว่าวันนี้คงใส่เสื้อเจ็ดที่แม่อังกำลังรีดอยู่ไปสอบสัมภาษณ์ไม่ได้ ดาจูนใช้ตะเกียบคีบเมล็ดข้าวที่ติดอยู่ในซามกิน แม่อังมึนพร้อมกับพูดขึ้น

“ขอโทษนะที่ไม่ได้เตรียมเครื่องเคียงอร่อยๆ ไว้ให้ แม่ซื้อปลาโคตต้องอมา³ แน่ะ เมื่อวานหมักไว้แล้ว เดี่ยวจะทอดให้”

¹ 2세에 죽어 있는 부모 ภาสิตเกาหลี หมายถึง ถ้าพ่อแม่เจียบป่วยเรื้อรัง หากที่ลูกจะทนกตัญญูได้ตลอดไป และงานที่ไม่รู้ว่าจะจบลงเมื่อไหร่ สุดท้ายความทุ่มเทจะค่อยๆ หดไป

² ปลาแอนโชวีหรือปลากะตัก

³ ปลาซาบะ

“คือ...ไม่ใช่เรื่องนั้นค่ะแม่”

ดวงตาทั้งสองของแม่ที่ซ่อนมองดาญนล้ำจนเกือบปิด ตอนกลางคืนต้องคอยดูแลลูกสาวคนเล็ก พอตอนเช้าก็ต้องรีบลุกขึ้นมารีดเสื้อผ้าให้ลูกสาวคนโตจนตัวเองแทบไม่มีเวลากินเวลานอน แม่ของดาญนยังอายุไม่ถึงสี่สิบปี ขณะที่เธออายุสิบหกแล้ว

“หนูใส่ชุดนักเรียนไปสัมภาษณ์ไม่ได้ค่ะ ถ้าจะใส่ก็ต้องใส่เสื้อคลุมทับไปอยู่ที่ คนสัมภาษณ์จะได้ไม่รู้ว่ามีมาจากโรงเรียนมัธยมต้นที่ไหน เพื่อความยุติธรรม”

“อ้าว งั้นเหอจริงด้วย ลูกเคยบอกแม่แล้วนี่”

ช่วงต้นปีโรงเรียนจะจัดประชุมผู้ปกครองกับอาจารย์ที่ปรึกษาชั้น แม่เลื่อนนัดออกไปทั้งสองครั้ง ครั้งแรกเพราะตาจ้องเข้าโรงพยาบาล ส่วนอีกครั้งเพราะแม่ไม่สบายเอง วันนั้นดาญนไม่เห็นว่ามีแม่ป่วยไข้ตรงไหน คนที่เป็นกังวลใจเรื่องเรียนต่อของเธออย่างจริงจังคืออาจารย์ที่ปรึกษา ส่วนแม่บอกอย่างเฉื่อยชาๆว่า พักนี้โรงเรียนภาษาเชื่อว่าดีมาก ถ้าสอบไม่ติดก็ให้เข้าโรงเรียนอื่นที่เหมาะสมกว่าแทน

“ดาญน ลูกอยากเรียนต่อที่โรงเรียนภาษาของอินจิง ๗ เหอ ถ้าเข้าไม่ได้ ก็เขียนชื่อโรงเรียนหญิงล้วนของจีนนะ”

ทว่าความคิดของแม่เปลี่ยนไป หลังจากประชุมผู้ปกครอง อาจารย์ที่ปรึกษากล่าวอย่างหนักแน่นว่าสำหรับเด็กที่เรียนดี การทำคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้สูงเป็นเรื่องสำคัญมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็กในโรงเรียนเดียวกัน ยิ่งครอบครัวยากลำบากก็ยิ่งต้องเลือกโรงเรียนที่กดดันการสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นพิเศษ อาจารย์ที่ปรึกษาพยายามโน้มน้ำหนักแม่ บอกว่า

นักเรียนที่เรียนตัวอย่างดาอูน น่าเสียดายหากต้องเรียนต่อในเขต
ชินยงจินต่อไป อาจารย์ยื่นกรานว่าจะช่วยรับผิดชอบตั้งแต่
เขียนใบสมัครจนถึงเตรียมสอบสัมภาษณ์ให้

“ไม่มีโอกาสแบบนี้อีกแล้วสำหรับพวกเรา ขอแค่ดาอูน
สอบผ่าน แม่ก็ไม่หวังอะไรอีกแล้ว”

ดาอูนจำไม่ได้แล้วว่าเคยเห็นท่าทางของแม่ที่ดูกระตือรือร้น
และใส่ใจเรื่องของเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไร เธอกรอกใบสมัครด้วย
อารมณ์ปีบคันระคนเศร้าใจ ในที่สุดวันสอบสัมภาษณ์ก็มาถึง

ถนนหน้าโรงเรียนคับคั่งไปด้วยรถยนต์ นักเรียนรุ่นเดียว
กับดาอูนทยอยลงจากรถที่มาส่ง ส่วนใหญ่มาคนเดียว มีบ้าง
ที่จับมือควงแขนเดินเข้าโรงเรียนไปด้วยกัน สีหน้าทุกคนดูแจ่มใส
ก้าวเท้าอย่างกระฉับกระเฉง ความกังวลใจกับความคาดหวัง
ทำให้เด็ก ๆ ตื่นเต้น จึงดูวิตกกว่าเวลาปกติ

เวลาเข้าสู่ของการเข้าสอบสัมภาษณ์คือแปดโมงสามสิบ
นาที ถ้าเธอเดินเข้าไปในโรงเรียนตอนนี้ ก็น่าจะถึงห้องรับรอง
ตอนแปดโมงกว่า ทันใดนั้นมีมือถือในกระเป๋าของดาอูนก็ลั่น

‘ดาจองอาการทรุดหนัก ต้องเข้าห้องฉุกเฉินเหมือนครั้ง
ก่อน’

ข้อความจากแม่ ดาจองเข้าโรงพยาบาลเป็นประจำ คงจะ
ทรุดป่วยจนต้องพาไปโรงพยาบาลกะทันหัน ถ้าอาการหนักมาก
ก็อาจต้องเข้าห้องฉุกเฉินด้วย ดาอูนหยุดนิ่งยื่นอ่านข้อความนั้น
ก่อนจะได้ยินเสียงผู้หญิงตะโกนแทรกขึ้น

“ลูกสาว! ลูกสาว!”

เธอเหลียวไปมอง ด้านหลังมีรถยนต์รุ่นเก่าที่เธอไม่รู้จัก
มือเรียวยื่นโบกออกมาจากหน้าต่างรถสีขาวยุติขดลางจนวาววับ

“ริม! ริมของเรา ลู๊ๆ!”

เด็กหญิงที่ยืนอยู่ถัดจากดาญนไปไม่กี่ก้าว หมุนตัวกลับไป
โบกมือให้รถคันนั้น

ชื่อของเธอคืออะไรกันนะ เฮริมหรือ หรือมีริม หรือ
จะเป็นยูริม แม่ของดาญนเองเคยเรียกเธอว่าญนเช่นกัน แต่เป็น
เรื่องเมื่อนานมากมาแล้ว

ดาญนโทรศัพท์หาแม่ วางสายลงก่อนที่แม่จะกดรับ เธอ
ตัดสินใจวิ่งไปที่สถานีรถไฟใต้ดิน สแกนบัตรแล้วเดินผ่านเข้าไป
ด้านใน กระโจนขึ้นขบวนรถอย่างเร่งร้อน แม้จะมีที่ว่างแต่เธอ
ไม่รู้สึกอยากนั่ง เมื่อรถไฟแล่นใกล้ถึงสถานีหน้าโรงพยาบาล
แม่ก็โทรกลับมาพอดี

“โทร.มาทำไม ถึงแล้วไซ้ใหม่ ยังไม่ได้สัมภาษณ์หรือ”

“แม่อยู่ที่ไหนคะ”

“ที่ไหน ก็ที่บ้านไง ทำไมหรือ”

“ดาจของล่ะคะ”

“ไปโรงเรียนแล้ว ถ้ามถึงทำไม มีอะไร เกิดอะไรขึ้น
หรือเปล่า”

“แม่ส่งข้อความมาหาหนู”

“ข้อความหรือ ข้อความอะไร”

“ข้อความไง เมื่อกี้ แม่ไม่ได้ส่งหรือ”

“พูดอะไรนะ เกิดอะไรขึ้น ดาญน”

“ปะ...เปล่าคะ ไว้หนูโทรกลับมาละ”

แปดโมงห้าสิบนาที ถ้าย้อนกลับไปโรงเรียนก็น่าจะถึงประมาณเก้าโมงสามสิบนาที ห้องสัมภาษณ์น่าจะปิดแล้ว ทุกคนน่าจะอยู่ระหว่างสัมภาษณ์ ดायูนลงจากขบวนรถ เปลี่ยนไปขึ้นรถไฟฝั่งตรงข้าม เป็นขบวนรถที่แล่นไปสู่สนามสอบ แต่เธอไม่ได้ลง นั่งต่อไปเรื่อยๆ จนสุดสาย ก่อนลงไปนั่งใจลอยอีกพักใหญ่ ในร้านล็อตเตเรีย⁴ หน้าสถานีปลายทาง สุดท้ายก็ตัดสินใจขึ้นรถไฟกลับบ้าน

ดาจองดูหนังสืออยู่บนโต๊ะกินข้าว มีแม่ นั่งอยู่ข้างๆ คอยแกะไขสัมผัสนอกทีละเส้นยื่นใส่ปากให้ ดาจองอ้าปากจับสัมผัสนอกโดยไม่ละสายตาไปจากหนังสือ แม่ถามดายูคนที่เพิ่งออกมาจากห้องน้ำเรื่องสอบสัมภาษณ์ว่าทำได้ไหม เธอตอบสั้นๆ ว่าไม่ แล้วเม้มปากแน่น แม่นัยน์ตาของแม่จะเปี่ยมไปด้วยคำถาม แต่ก็ไม่ได้เค้นถามเพิ่ม

ดายูนไม่ยอมกินข้าวเย็น ชั่งตัวเองอยู่ในห้องนอน หยิบสมุดระบายสี ของขวัญจากอินจีในวันฮัลโลวีนที่แล้วออกมา

วันสุดท้ายของเดือนตุลาคม หลังเลิกเรียนพิเศษก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน ดायูน แฮอิน โซรัน และอินจี ไปนั่งรอกันที่โต๊ะร้านสะดวกซื้อหน้าโรงเรียนสอนพิเศษ ในตอนนั้นเองมีเด็กสองคนเดินผ่านมา บนแก้มของพวกเขาวาดเป็นรูปโครงกระดูกไว้ พวกเด็กๆ ที่ใส่เสื้อคลุมสีดำ สวมหมวกแม่มด ใส่ที่คาดผมเขาปีศาจ ทอยยเดินลงมาจากอีกตึกหนึ่ง ดायูนเหม่อมองเด็กพวกนั้นแล้วพูดขึ้น

⁴ Lotteria ร้านอาหารฟาสต์ฟู้ดของกลุ่มบริษัทล็อตเต้ ก่อตั้งครั้งแรกในปี ค.ศ. 1972

“จริงสิ วันนี้วันฮัลโลวีนนี่นา สมัยประถมช่วงฮัลโลวีนสนุกที่สุดแล้ว”

ดาญนมีความทรงจำในวันฮัลโลวีนที่โรงเรียนมากกว่าวันคริสต์มาส เพราะวันคริสต์มาสเป็นวันหยุดราชการ เลยไม่ได้เจอเพื่อนๆ อีกทั้งเธอไม่เชื่อเรื่องซานตาครอส มันจึงไม่ใช่วันที่สนุกอีกต่อไป ในขณะที่วันฮัลโลวีน โรงเรียนสอนพิเศษจะจัดปาร์ตี้สมัยอนุบาลพวกคุณครูมักจะพาเด็กๆ ไปยังละแวกร้านค้าใกล้โรงเรียน เพื่อขอลูกกวาด สมัยประถมก็สามารถใช้แต้มจากคะแนนสอบคำศัพท์แลกซื้อเครื่องเขียน ขนมขบเคี้ยว และตุ๊กตาก็⁵ ที่คุณครูทำมากิน แล้วเพนต์หน้าเล่นกันอย่างสนุกสนาน

“ทริกออร์ทรีต⁶”

อื่นจี้หันไปถามแฮน

“บ๊าบอ”

แฮนติดบทย่างเฉยชา ดาญนเป็นฝ่ายชวนทุกคนเล่นสนุกในงานฮัลโลวีน อื่นจี้รีบเสนอเรื่องการแลกเปลี่ยนของขวัญไว้สาระให้กัน

หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ ดาญนมอบกางเกงบ็อกเซอร์ของผู้ชายให้แก่แฮน เธอถูกอีกฝ่ายด่าว่าโรคจิต แฮนให้เทปเพลงภาษาอังกฤษเด็กกับไซรัน บอกว่าสิ่งที่อัดอยู่ในเทปไม่ใช่เพลง

⁵ ๕๕๕๐! อาหารเกาหลีชนิดหนึ่ง ทำมาจากแป้งตอกสีขาวแบบแห้ง หั่นเป็นชิ้นพอดีคำ ผัดกับผัก เนื้อสัตว์ และเครื่องปรุงต่างๆ ในซอสเผ็ดของเกาหลี

⁶ ประเพณีในวันฮัลโลวีน เด็กๆ จะไปขอขนมตามบ้านเรือน โดยจะพูดว่า “ทริกออร์ทรีต” (หลอกหรือเลี้ยง)

ภาษาอังกฤษ ถ้าได้ลองฟังจะต้องตกใจมาก โชรันถึงขั้นวุ่นวายใจ ไปหาซื้อเครื่องฟังเทปมาเปิดฟังในภายหลัง โชรันให้บัตรที่มันนี่⁷ รูปวงบีทีเอส⁸ แก้อินจี แออินที่เป็นอาร์มี⁹ ตะโกนโห่ไม่พอใจ ลูกพรอดขึ้นมาประท้วงขอเปลี่ยนของขวัญ อ้างว่าของชิ้นนี้ไม่จำเป็นกับอินจี มันเหมาะกับเธอมากกว่า แต่เนื่องจากมีกฎหมายห้ามแลกของกันเอง ดาเยุนผู้ดำเนินการเปลี่ยนของขวัญอย่างหนักถามแออินเสียงขุ่น

“อีแออิน คนขวางโลกอย่างเธอจะรักคนที่ไม่เคยคบกันไปได้ตลอดชีวิตหรือไง”

“ดีออก เพราะถ้าไม่ได้คบกัน ก็ไม่มีทางเกิดเรื่องเสื่อมเสียต่อกันไง”

“ช่วยมอบความรู้สึกอันรุ่มแบบนั้นให้พวกเราที่เป็นเพื่อนเธอหน่อยเถอะ”

“ไม่เอาอะ แชงง”

“เธอนี่จริงๆเลย”

วันนั้นอินจีให้สมุดระบายสีเป็นของขวัญแก่ดาเยุน คนอื่นถามอินจีว่ามันไร้สาระตรงไหน ไม่เห็นตรงกับไอเดียของงาน ดาเยุนตอบขึ้นเองว่าเธอไม่ได้วาดรูปเป็นงานอดิเรก ก่อนจะเก็บของขวัญชิ้นนั้นกลับบ้าน

ดาเยุนระบายเกสรตัวผู้และเกสรตัวเมียด้วยสีชมพู สีแดง

⁷T-money เป็นบัตรเงินสดที่ใช้จ่ายค่าบริการต่างๆ เช่น รถไฟฟ้า รถโดยสารประจำทาง ร้านสะดวกซื้อ เป็นต้น

⁸BTS กลุ่มนักร้องชายเกาหลี มีสมาชิกทั้งหมดเจ็ดคน

⁹Army ชื่อเรียกกลุ่มแฟนคลับของวงบีทีเอส

และสี่เหลี่ยม แรเงากลิบดอกไม้ที่บ้านสะพรัง สุดท้ายแถมสี่ทอง
ที่ใช้อย่างประหยัดมาตลอดลงบนยอดเกสรตัวเมีย ทันใดนั้น
‘สี่ดินสอก็กักดั่งเปาะ เธอไม่ได้เหลาดินสอจนไส้แหลมยาว
ไม่ได้ออกแรงกดมากกว่าปกติ แคร่ระบายไปเรื่อย ๆ การเกิดเรื่อง
ไม่คาดคิดขึ้น โดยที่ตัวเองไม่ได้ประมาทหรือขาดความรอบคอบ
คนส่วนใหญ่เรียกกันว่า ‘ชวย’

หลังคุยกับอาจารย์ในห้องปรึกษาเสร็จ ดायุนเดินกลับไป
ที่ห้องเรียน เปิดประตูด้านหลังเข้าไปเรียนคาบหนึ่ง que เริ่มขึ้นแล้ว
เจียบ ๆ เพื่อนในห้องตัวดีสายตาดูอยากรู้อยากเห็นไปทางดาเยุน
เพื่อนข้างเธอกะระชิบถามว่าเป็นไงบ้าง ดायุนส่ายหน้าแทน
คำตอบ ไชวันซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอีกแถวข้างดาเยุนนั่งตัวตรงมอง
อาจารย์อย่างไม่วอกแวก

พอถึงช่วงพัก เพื่อนในห้องต่างเดินมารุมล้อมดาเยุน ไชวัน
ถอดเสื้ออู้ดขึ้นคลุมศีรษะ นอนฟูปลงบนโต๊ะ ยกสองมือประสาน
บนศีรษะ ปลายเสื้อจึงถูกรั้งขึ้นสูงกว่าขอบกางเกงพละ นักเรียน
ชายคนหนึ่งประกาศว่าจะเดินผ่านช่องว่างด้านหลังเก้าอี้ของไชวัน
เขาแตะเก้าอี้ของเธอด้วยปลายเท้า ไชวันใช้กันและทำเขยิบเก้าอี้
ไปด้านหน้าโดยที่ตัวเองนอนหมอบอยู่ในท่าเดิม นักเรียนชาย
คนนั้นค่อย ๆ เดินผ่านช่องว่างด้านหลังไชวันไป พร้อมกับหัวเราะ
คิกคัก ไชวันรู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะกวนประสาท จึงลุกพรวดขึ้น
เก้าอี้ของไชวันดันเขาล้มไปชนกับโต๊ะด้านหลัง อีกฝ่ายร้อง
เสียงหลงก่อนจะคว่ำคะมำลง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะชอบใจ
ของเพื่อน ๆ

“โธ๊ย เฮ้ย เป็นบ้าอะไรวะ”

โชรันปาเสื้อู้ตัวของตัวเองใสหน้านักเรียนชายคนนั้น แล้วสาวทำออกไปจากห้อง เขาสูดจุมกดมเสื้อที่โชรันทิ้งไว้ ซังฮยอกเดินไปแย่งเสื้อของโชรันวางคืนไว้บนโต๊ะ ก่อนจะเตะขาอีกฝ่ายอย่างแรง

“ทำตัวให้มันดี ๆ หน่อยสิ ไอ้โรคจิต”

ทั้งที่เยื้องออกไปเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น แต่ดาฮุนไม่ได้เบนสายตาไปทางนั้นเลย กลับเหม่อมองไปด้านหน้า เพื่อน ๆ รู้ดีว่าระหว่างดาฮุนกับโชรันมีบางอย่างที่แปลกไป รวมทั้งซังฮยอกด้วย

ซังฮยอกเป็นแฟนคนล่าสุดของดาฮุน เพิ่งเลิกกันไปช่วงก่อนขึ้นชั้นมัธยมสาม ถือเป็นแฟนที่ดาฮุนคบนานที่สุด รวมสองช่วงที่คบหากันก็เกือบห้าเดือน ครั้งแรกเธอคบเขาตอนมัธยมหนึ่ง แค่สองเดือนแล้วก็เลิกกันไป ก่อนจะกลับมาคบกันอีกครั้ง ตอนมัธยมสองเทอมปลาย หากรวมช่วงปิดเทอมด้วย จะเท่ากับสองเดือนบวกหนึ่งเดือนพอดี

สมัยมัธยมหนึ่ง ซังฮยอกเป็นฝ่ายขอดาฮุนคบก่อน หลังเลิกกัน ดาฮุนเปลี่ยนแฟนไปอีกหลายคน พอมีโอกาส ซังฮยอกก็มาขอเธอคบอีกครั้ง ก่อนจะถูกบอกเลิก ดาฮุนอ้างว่าเธออยากตั้งใจเรียนเพื่อสอบเข้ามัธยมปลาย ซังฮยอกโบกมือไปมาด้วยสีหน้ายอมน้ำใจ พร้อมกับบอกว่า รู้แล้ว รู้แล้ว

“ถ้าเปลี่ยนใจอยากคบใครอีก ติดต่อฉันมาแล้วกัน”

ดาฮุนนั่งหลังตรงเสมอ ในขณะที่เพื่อนเกือบครึ่งห้องนอนปูหน้าลงบนโต๊ะ เธอเป็นนักเรียนที่โดดเด่น แค่มองเผิน ๆ ก็รู้

ว่าเป็นคนสติโลว์เรจ แต่ในความเปล่งประกายนั้น กลับมีความ
ลึกลับใจ ความไม่มั่นใจ และความระแวงระวังซุกซ่อนอยู่ เธอ
เป็นเด็กสาวที่มีประสบการณ์ความรักมากที่สุดในโรงเรียนมัธยมต้น
ซินยงจิน ไม่ใช่เพราะดาญุนมีเสน่ห์โดดเด่นและเป็นคนน่าสนใจ
เท่านั้น แต่เพราะมีคนมาสารภาพรักกับเธออยู่ตลอดเวลา

ทันทีที่เข้าเรียนชั้นมัธยมต้น ดาญุนก็มีแฟนคนแรก เป็น
เด็กผู้ชายที่นั่งโต๊ะอีกแถวข้างเธอ ตอนอาจารย์เดินเข้ามาในห้อง
เขารีบเตรียมตัวเรียนจนเผลอบัดตำราเรียนกับกล่องดินสอหล่น
พื้น ดาญุนเอื้อมมือลงไปช่วยหยิบตำราเรียนที่ตกอยู่ขึ้นมาวาง
บนโต๊ะของอีกฝ่าย นักเรียนชายคนนั้นชำเลืองมองเธอเพื่อหา
โอกาสขอขอบคุณ ทว่าพอสบตากันเขาก็กลับพูดไม่ออก ในคาบ
เรียนนั้นแทบไม่มีอะไรเข้าหูเลย ดาญุนกระซิบบอกเขาที่เอาแต่
จ้องมองมาว่า

“มองไปที่กระดานสิ”

นักเรียนชายคนนั้นตกหลุมรักท่าทางซึ้งซึ้งของเธอ เขา
มาสารภาพรักในภายหลัง ดาญุนตอบรับอย่างยินดี แม้จะมีแฟน
ก็ยังมีคนตามจีบเรื่อย ๆ ตอนเรียนพิเศษมีคนส่งข้อความมาหา
ตลอด ดาญุนรู้สึกดีที่มีคนอยากมาหา มาจับมือกัน แต่พอหนึ่ง
เดือนผ่านไป ความรู้สึกดังกล่าวก็เจือจางลง เธอที่เริ่มรู้สึกเบื่อ
และรำคาญ สุดท้ายก็จะบอกเลิกเอง พอมีคนใหม่มาสารภาพรัก
ก็จะเปิดใจคบทันที เรื่องพวกนี้เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

สมัยมัธยมสอง ดาญุนกับโซรันเรียนห้องเดียวกัน ช่วง
พักเที่ยงโซรันจะพิงพนักเก้าอี้คู่มือถือ หรือไม่ก็มองออกไปนอก
หน้าต่าง ดูเด็กที่กำลังส่งเสียงเจี๊วเจี๊วในสนาม

ในเวลาแบบนั้น ดาเยุนกับแพนที่นั่งอยู่ด้านหน้ามักจะสบตาและจับมือกัน ขณะเหล่มองทั้งคู่ส่งยิ้มให้กัน ไชรันแอบนึกคนเดียวว่า ความรักครั้งนี้ของดาเยุนจะไปได้สักกี่น้ำ แล้วทั้งสองคนก็จูบกัน

ที่โรงเรียนมัธยมต้นชินยงจินไม่สามารถเรียกใครว่าเด็กเกเรได้เต็มปาก ที่นี่มีเด็กหลายประเภท เช่น เด็กที่มีแพน เด็กที่แต่งหน้า เด็กที่สูบบุหรี่ เด็กที่ไม่ตั้งใจเรียน และเด็กที่เรียนเก่งพวกกรรมการนักเรียนก็เหมือนเด็กนักเรียนทั่วไป มีทั้งคนที่มีแพนแต่เรียนเก่ง คนที่สูบบุหรี่ และคนที่ถึงจะไม่ตั้งใจเรียนก็ยังเรียนดี พวกผู้ใหญ่ชอบแบ่งเด็กออกเป็นกลุ่มชัดเจน แต่สำหรับเด็ก ๆ ไม่มีใครเป็นคนแบบไหนร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้จะเข้าใจโลก แต่ไชรันก็ยังตกใจกับพฤติกรรมของดาเยุน เพื่อนที่นั่งข้างไชรันทนไม่ไหวจึงพูดขึ้นก่อน

“ถ้าคลั่งรักนักก็กลับไปทำเรื่องอย่างว่าที่บ้านเถอะยะ!”

ดาเยุนหันกลับมายิ้มบาง ๆ ให้

“พวกเราไม่มีบ้านนี่”

เพื่อนข้างไชรันส่งเสียงขึ้นจุมูก ถอนหายใจยาวแล้วบ่นต่อ

“คิมดาเยุน น่าเสียดายจริง ๆ ฉันเสียดายแทนเธอทุกครั้งเลยนะ”

ไชรันนึกถึงแพนทุกคนที่ผ่านมาจากดาเยุน แต่แทบนึกไม่ออก ส่วนใหญ่เป็นพวกไร้ตัวตน เลื่อนราง ไม่มีเสน่ห์ดึงดูดที่พอใช้ได้ก็มีแค่ซังฮยอกคนเดียว ซังฮยอกไม่เคยใช้คำคำหยาบคายเกี่ยวกับเพศ มาเข้าแถวตรงเวลา ในกล่องดินสอมีอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นครบครัน แต่งกายเรียบร้อย มุมกระเป๋

กับปลายรองเท้าที่ใส่ในห้องเรียนสะอาดสะอาดอ่าน เวลาซังกะออกไป
ห้องน้ำกลับมา ดาญจะบอกว่าเขาล้างมือด้วยสบู่

“เธอรู้อะไร”

อินจีถามพลางหัวเราะอย่างจับผิด นัยน์ตาของดาญ
หม่นลงก่อนตอบว่า

“ก็ฉันได้กลิ่นสบู่จากมือเขายังไงล่ะ”

เธอขยับทำนอง พลางอธิบายต่อ

“ฉันพอจะเข้าใจผู้ชายอยู่บ้าง คนที่มีมือมีกลิ่นสบู่ถือว่าเป็นคนใช้ได้ ฉันเพิ่งเคยเจอผู้ชายที่ล้างมือด้วยสบู่ครั้งแรก หา
ยากนะคนล้างมือสะอาดแบบนี้”

“มันเป็นเรื่องพื้นๆ หรือเปล่าอะ เธอนั่นละที่ตาตาดูตลอด
แค่ล้างมือไม่เห็นมีอะไรเลย”

แฮอินส่ายหน้าแล้วถอนใจ

ความจริงโซรันคิดว่าซังกะเป็นคนนำคบบมาตลอด เธอ
เป็นเพื่อนร่วมห้องกับซังกะตอนประถมหก ข้อดีทุกอย่างของ
ซังกะในตอนนี้เหมือนตอนนี้ ยิ่งเวลาผ่านไป เธอยังรู้สึก
เขาดูดีขึ้น เป็นความรู้สึกจากใจจริง แต่กลับมีข่าวลือแพร่ออกไป
ว่าโซรันแอบชอบซังกะ

ครั้งแรกเธอรู้อะไร ย้อนถามกลับว่า ฉันเนี่ยชอบ
ซังกะ ถ้าเป็นดาญก็ไม่น่า แต่เพราะทุกคนบักใจเชื่อแบบนั้น
ข่าวลือเรื่องนี้จึงไม่เคยซา โซรันรู้สึกดีกับซังกะก็จริง แต่
ไม่แน่ใจว่าความรู้สึกดีนี้กับความรู้สึกดีแบบแอบรักเหมือนกัน
หรือเปล่า

แม่ของดาขุนไม่ได้ส่งข้อความไปหา แต่ดาขุนได้รับข้อความจากแม่ คึนนั้นหลังจากดาจองผล็อยหลับไป สมาชิกทั้งสามของบ้านที่ยังนอนไม่หลับก็มานั่งรวมกันที่โต๊ะอาหาร โต๊ะนี้เป็นโต๊ะสำหรับสี่คน แต่เพราะมีกาแฟสำเร็จรูป ชาชูลมู¹⁰ ขนมขบเคี้ยว ยาของดาจอง และยาบำรุงกำลัง วางกินพื้นที่ไปหนึ่งส่วน โต๊ะจึงดูเล็กเกินไปสำหรับสามคน ดาขุนนั่งตรงข้ามกับพ่อ รู้สึกคับข้องใจอย่างบอกไม่ถูก แม่ที่เพิ่งเดินไปหยิบน้ำนั่งลงข้างดาขุน

“ลูกมีเรื่องไม่พอใจพ่อหรือเปล่า”

“คะ หนูมีเรื่องไม่พอใจเต็มไปหมด”

“ล้อเล่นหรือเปล่า”

“เปล่านะคะ หนูไม่ได้ล้อเล่น”

แม่ตีมน้ำเย็นหนึ่งอีก

“หนูถามบริษัทโทรศัพท์กับตำรวจมาแล้ว ต้องพอมีเบาะแสก่อนถึงจะแจ้งความและดำเนินการสืบสวนได้”

สมัยนี้ไม่สามารถลบหรือเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ของผู้ส่งได้แล้ว แต่ถ้าถึงขั้นรู้เบอร์โทร.ของแม่ แล้วส่งข้อความมาแกล้งกันขนาดนี้ คนร้ายอาจน่ากลัวกว่าที่คิด ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งแจ้งความไม่ได้ในทันที

“ก็แค่ข้อความหนึ่ง ไม่ได้ข่มขู่เรื่องเงินหรือคุกคามอะไร คนที่รับข้อความหรือใช้โทรศัพท์ที่ไม่มีใครนอกจากดาขุน หมายความว่าคนที่ลงมือทำต้องรู้เบอร์โทร.คนในบ้าน รู้สภาพครอบครัว

¹⁰ ชาชูลมูเต๋อย

ครัวของเรา รู้ว่าดาญนไปสมัครเรียนที่นั่น จนถึงวันที่ไปสอบ
สัมภาษณ์...”

แม่พูดรัวเสียงดังด้วยอารมณ์คุกรุ่น ก่อนจบประโยคลง
ห้วน ๆ คล้ายกับใช้กรรไกรตัดข้อความนั้นทิ้ง ต่อให้แม่ไม่พูด
ออกมาทั้งหมด ดาญนก็รู้ว่าแม่หมายถึงอะไร พ่อถามดาญนว่า

“มีคนที่ลูกสงสัยไหม เคยทะเลาะอะไรกับเพื่อนหรือเปล่า”

ดาญนส่ายหน้า

“ดาญน ครั้งก่อนมีเพื่อนผู้ชายแหวะมาที่บ้านของเรา...ไม่
หรรอก อาจไม่ใช่ก็ได้”

แม่ไม่กล้าฟันธงเรื่องนี้ ดาญนกัดริมฝีปาก เธอครุ่นคิด
อย่างหนักแล้วถามพ่อ

“พ่อคะ ถ้าคนที่ทำเป็นคนที่ถูกรู้จักหรือเพื่อนในห้อง เด็ก
นักเรียนชั้นมอต้นจะได้รับโทษอะไรไหม”

“ถ้าอายุไม่ถึงสิบสี่ก็น่าจะไม่ถูกลงโทษทางกฎหมาย แต่
ตอนนี้ดาญนอายุเกินสิบห้าแล้วใช่ไหม”

“คะ แต่ไม่ถึงขั้นห้ามเรียนต่อชั้นมอปลายใช่ไหมคะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรรอก ลองให้ตำรวจสืบสวนดูก่อน อย่าง
น้อยที่สุดเด็กคนนั้นก็ควรถูกโรงเรียนลงโทษ”

“แต่ว่าหนูกลัวคะ อาจเป็นเพื่อนที่รู้จักกันก็ได้ เขาอาจ
ซุกคู้ยเรื่องของหนูออกมาประจาน อีกอย่างตอนนี้ต่อให้รู้ตัวว่า
เป็นใคร ก็ย้อนเวลากลับไปสอบสัมภาษณ์ไม่ได้แล้ว”

พ่อกำหัดแน่นแล้วคลายออกช้า ๆ เสียวริมฝีปากจนชุ่ม
เป็นท่าทางที่พ่อชอบใช้เวลาตัดใจจากบุตรี ดาญนยกมือขึ้นแตะ
ริมฝีปากตัวเองที่กัดแน่น คำคืบนี้ช่างยาวนานและแสนทรมาน

ปลายสุดของความกังวลและเสียงทอดถอนใจ ทุกคนสรุปว่าครั้งนี้จะต้องยอมปล่อยไปก่อน แต่หากเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกคงต้องสืบดูว่าอีกฝ่ายเป็นใครและต้องการอะไร แล้วแจ้งความกับตำรวจ พร้อมบอกให้แม่เปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์ใหม่

ส่วนทางโรงเรียนก็ไม่สามารถทำอะไรได้เช่นกัน อาจารย์ที่ปรึกษาคิดว่าอาจเป็นเพื่อนหรือคนใกล้ชิดของดาญน เป็นการกระทำของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมต้นชั้นของจีน ดังนั้นจึงแนะนำให้เธอระวังตัว เพราะอาจารย์ไม่สามารถจัดการกับเรื่องที่ไม่มีคู่อริชัดเจนได้

การแก้ไขปัญหาลึ้นสุดลงเรียบร้อย ทว่าข่าวลือของดาญนได้แพร่ไปทั่วโรงเรียน พวกเด็กๆ พากันสงสัยไซ้รัน เพื่อนในกลุ่มสี่คนที่เป็นเพื่อนมาเ็นกับดาญนบ่อยที่สุด ตัวติดกันทุกวัน เป็นเด็กเจี๊ยบๆ ไม่ค่อยพูด เรียนแย่ที่สุดในกลุ่ม หน้าตาไม่โดดเด่นสูงปานกลาง ไม่มีอะไรให้จดจำเป็นพิเศษ และไม่ค่อยมีใครสนใจ แต่ได้ข่าวว่าเด็กคนนั้นแอบชอบซังฮยอกอยู่ไซ้ใหม่ละ